

[Helga Pedersen.]

fælde, hvor det drejer sig om anstaltsanbringelse eller ikke. Jeg vil derfor gerne i udvalget komme lidt nærmere ind på disse spørgsmål og i det hele taget på spørgsmålet om karakteren af frihedsindgreb under åndssvageforsorg, men skal iøvrigt bemærke, at mit parti kan tilslutte sig også dette forslag.

Gottschalek-Hansen: Hvad angår lovforslaget om ændringer i lov om anbringelse på arbejdsanstalt, synes jeg, der her sker nogen uklarhed om forsorgslovens § 50, hvori man sløjfer muligheden for at indanke klage til højere administrativ myndighed som f. eks. amtmand eller socialministerium. Men da det i bemærkningerne til lovforslaget understreges, at de sociale udvalg ikke vil være afskåret fra at forelægge tvivls spørgsmål for de pågældende myndigheder, er der en ulighed i behandlingsmåden. Selvfølgelig er anbringelsen på arbejdsanstalt som regel stærkt tidsbegrænset og skal også helst være det, og de mange instanser kan derfor i nogen måde gøre det foreliggende lovforslag illusorisk, men der kunne dog meget vel tænkes tilfælde, hvor en højere administrativ myndighed kom til et andet resultat end det sociale udvalg, og hvor en domstolsprøvelse derfor ville være upåkrævet. Jeg vil gerne have dette drøftet i et kommende udvalg.

De øvrige ændringer kan jeg på mit partis vegne tiltræde.

Ligeledes kan jeg tilslutte mig, at man i loven om børns inddragelse under børneforsorg foretager den ændring, at landsnævnets afgørelse kan indankes for domstolene, således at landsnævnet som hidtil er den direkte ankeinstans i forhold til børneværnsudvalget. Jeg vil dog gerne understrege, at jeg opfatter den foreslåede ordning som en rent midlertidig ordning, hvad ministeren også har givet udtryk for, idet en række spørgsmål vedrørende hele børneforsorgen formentlig inden længe vil blive gjort til genstand for behandling i det høje ting.

Hvad angår lovforslaget om foranstaltninger vedrørende åndssvage, kan jeg selvfølgelig også anbefale og tiltræde, at den pågældende lov ændres, så den bringes i overensstemmelse med grundlovens § 71, stk. 6. Oprindelig så vi indenfor forsorgsledelsen med nogen bekymring på det foreliggende lovforslag, ikke så meget fordi vi frygtede det enorme arbejde, ændringen ville betyde for anstaltsledelsen og de respektive bestyrelser ved at gøre disse til første instans, ej heller fordi vi frygtede det ansvar, der er forbundet dermed, det må vi se at bære, men mere fordi vi frygtede de misbrug, der muligvis ville forekomme. Heldigvis ser langt de fleste af de åndssvages pårørende med sympati og forståelse på det arbejde, der udføres såvel af ledelsen som af dem, der står ude i det praktiske arbejde, og dette tillidsforhold er uhyre værdifuldt. De på privat initiativ oprettede forældreforeninger arbejder stort set i god forståelse med forsorgen, men det kan ikke nægtes, at der findes kværunter, som søger at ødelægge og nedbryde, hvad forsorgen bygger op. Derfor vil jeg gerne understrege, at den i lovforslagets § 2, stk. 1, omtalte særlige fuldmagt under ingen omstændigheder bør delegeres til hvem som helst, men kun til patientens pårørende eller til en af det offentlige beskikket værg.

Iøvrigt vil det være naturligt, at også dette lovforslag gøres til genstand for nærmere behandling i udvalg, og jeg skal tilsige min positive og velvillige støtte til et sådant arbejde.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg vil gerne sige et par ord om lovforslaget vedrørende børneforsorgen. Dommeren træder jo ind i billedet i dette og i flere af de følgende lovforslag. Jeg tror, at ikke mindst børneværnene skal være taknemlige for muligheden for dommerens hurtige tilsynekomst. Det er en meget alvorlig sag, når det først er kommet så vidt, at man mod forældrenes ønske vil fjerne et barn fra dets hjem. Det meget fattige hjem kan på mange måder være et